

Arrest

nr. 126 009 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. SCHÜTT, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 23 januari 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 24 januari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 7 maart 2012, inzake de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 21 maart 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij arrest van 28 juni 2012 met nummer 83 917 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 6 augustus 2012 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Verzoeker dient op 25 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in. Nu hij niet tijdig gevolg geeft aan de oproeping voor gehoor, wordt hij geacht afstand te doen van deze asielaanvraag.

1.7. Bij aangetekend schrijven van 31 oktober 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 29 januari 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Eveneens op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 16 september 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 1 oktober 2013 de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 25 november 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.09.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Bangladesh

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 29.01.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 31.10.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 31.10.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 29.01.2013 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

"[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en d verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend (arrest van de RVV van 28.06.2012),

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 29.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaand met een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 22.03.2013. Betrokkene werd opnieuw op het Belgisch grondgebied aangetroffen en voldeed dus niet aan de terugkeerverplichting."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandeling-

en aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In de synthesememorie geeft verzoeker aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten juridisch niet kan worden afgesplitst van de beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging. Hij geeft aan dat de samenhang tussen beide beslissingen erin bestaat dat de tweede bestreden beslissing is genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en stelt dat in toepassing van het agadium accessorium sequitur principale de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tevens de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft.

De Raad wijst er evenwel op dat het loutere gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat zij een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, nog niet tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten als volgbeslissing dient te worden beschouwd van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing en niet volstaat om vast te stellen dat dit bevel zou steunen op deze eerste beslissing en/of er onlosmakelijk mee zou zijn verbonden. De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissingen berusten op eigen juridische en feitelijke grondslagen. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede bestreden beslissing. Uit de tweede bestreden beslissing kan ook niet worden afgeleid dat hierin wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing en/of dat deze op een of andere manier zou zijn gesteund op de eerste bestreden beslissing. Er blijkt ook niet dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf worden gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

Verzoeker verwijst ter staving van zijn stelling nog naar drie arresten van de Raad, doch de vaststelling dringt zich op dat enerzijds de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en anderzijds niet blijkt dat de feiten die ten grondslag lagen aan de geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Zo dient te worden opgemerkt dat in het arrest met nummer 63 035 van de Raad van 14 juni 2011 de situatie zich voordeed waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk aangaf te zijn genomen *“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid meegedeeld op datum van 6/01/2011”*, het in casu niet het geval is, waaruit werd afgeleid dat deze beslissing zelf aangaf het gevolg te zijn van de beslissing van dezelfde dag tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De arresten van de Raad met nummers 77 134 en 77 135 van 13 maart 2012 hebben verder betrekking op beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissingen die – hetgeen niet het geval is in huidig voorliggende zaak – middels eenzelfde akte, de bijlage 20, ter kennis worden gebracht. In dit verband kan verder worden gewezen op recente rechtspraak van de Raad van State waaruit volgt dat het niettemin afzonderlijke beslissingen zijn die wel degelijk opsplitsbaar zijn (RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185).

Verzoeker wijst er verder op dat verweerder naar aanleiding van de intrekking van een genomen beslissing inzake een verblijfsaanvraag tevens zou overgegaan tot de intrekking van het op dezelfde datum genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Deze handelwijze van het bestuur, zo deze reeds als aangetoond kan worden beschouwd, laat de Raad evenwel nog niet toe vast te stellen dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing. Hiertoe worden geen concrete argumenten aangevoerd.

Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt aldus niet. In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden beschouwd als de belangrijkste, onvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Zelfs daargelaten de vraag naar de samenhang tussen de aangevochten beslissingen, dringt bovendien de vaststelling zich op dat verzoeker in gebreke blijft enig middel te ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die zoals gezegd gegrond is op eigen juridische en feitelijke motieven. Waar verzoeker betoogt dat geen afzonderlijke middelen dienen te worden aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing en hiervoor wijst op het agadium accessorium sequitur principale kan het volstaan te verwijzen naar voorgaande uiteenzetting. Het door verzoeker in de synthesesmemorie, in antwoord op een door verweerder opgeworpen exceptie, ontwikkelde betoog dat er geen sprake kan zijn van een gebonden bevoegdheid tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, doet – zelfs als het wordt aangenomen – geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen afzonderlijk middel heeft ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tevens de tweede bestreden beslissing aantast.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het op 25 november 2013 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter, § 1, eerste lid juncto § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesesmemorie:

“Doordat de bestreden beslissing de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoeker afwijst als onontvankelijk omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag ex artikel 9ter

En doordat niet afdoende wordt geantwoord op de uiteenzetting desbetreffend door verzoeker in het verzoekschrift ex artikel 9ter dd. 13 september 2013

Terwijl de ter gelegenheid van de vorige ingeroepen medische elementen niet werden beoordeeld conform de criteria voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid

En terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris gehouden was om te antwoorden op de uiteenzetting desbetreffend in het verzoekschrift ex artikel 9ter

En terwijl een zorgvuldige overheid rekening dient te houden met alle haar voorgelegde elementen, met inbegrip van de argumenten inzake de rechtspraak van de hoogste rechtscolleges

Zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van genoemde samen gelezen wetsbepalingen en van de genoemde beginselen

Toelichting:

1. Artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

2. Naar aanleiding van de aanvraag ex artikel 9 die verzoeker op 31 oktober 2012 heeft ingediend, werd op 21 december 2012 een beoordeling gemaakt door de ambtenaar- geneesheer. Deze beoordeling luidde als volgt:

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 16/09/2012 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt, blijkt dat betrokkene lijdt aan artrose, depressie en functionele urinaire en gastro enterologische klachten. Deze problematieken houden geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisten geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.

[...]

Het medisch advies dat aanleiding heeft gegeven tot de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris dd. 29 januari 2013 gaat duidelijk uit van een verkeerde interpretatie van artikel 9ter, §1, eerste lid. Het wettelijke criterium inzake het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wordt er immers volledig ondergeschikt gemaakt aan het eerste criterium inzake het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit.

Ook uit de motivering zelf van de beslissing dd. 29 januari 2013 valt af te leiden dat deze verkeerde interpretatie in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voorlag bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot medische verblijf van verzoeker:

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Dat de door de arts-attaché en door de gemachtigde van de Staatssecretaris ter gelegenheid van de eerste aanvraag ex artikel 9ter gehuldigde interpretatie verkeerd was, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker had dit uitdrukkelijk in het verzoekschrift dd. 13 september 2013 vermeld in het hoofdstuk inzake de ontvankelijkheid, onder de titel Voorgaande aanvraag: niet beoordeeld volgens artikel 9ter:

Bij verzoekschrift van 27 oktober 2012 heeft verzoeker reeds een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 29 januari 2013.

Voornoemde aanvraag werd echter beoordeeld volgens een criterium dat strijdig was met artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Inderdaad blijkt uit de motivering van genoemde beslissing dd. 29 januari 2013 dat het gehanteerde criterium bij de beoordeling van de aanvraag dit was van de kritieke gezondheidstoestand of van het zeer vergevorderd stadium van de ziekte:

"Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet".

Deze wijze van beoordeling van de medische toestand van de aanvrager is strijdig bevonden met artikel 9ter zelf, meer bepaald bij arrest nr. 223.961 van de Raad van State dd. 19 juni 2013.

Er kan dus geen onontvankelijkheidsmotief worden geput uit de indiening van de vorige aanvraag ex artikel 9ter, nu er nog geen correcte beoordeling is geweest van enig door verzoeker ingediend medisch attest.

In het door verzoeker in het verzoekschrift ex artikel 9ter geciteerde arrest nr. 223.961 van de Raad van State werd immers geoordeeld als volgt:

7.1. [...] Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (Pari. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34) De verwijzing door de verwerende partij naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden. (ibidem, 35 en 36) Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

De Raad van State oordeelde in dezelfde zin in 3 recente arresten van 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en 225.635.

Ook uw Raad heeft in het recente arrest nr. 115.592 dd. 12 december 2013 in dezelfde zin geoordeeld.

3. Gelet op het gebrekkig onderzoek van de eerste aanvraag tot medisch verblijf, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris zich in de thans bestreden beslissing niet op wettelijke wijze baseren op de eerder genomen beslissing teneinde artikel 9ter, §3, 5° toe te passen en om die reden de aanvraag van verzoeker af te wijzen als onontvankelijk.

De vroegere beoordeling van de door verzoeker ingeroepen medische elementen gebeurde op basis van een verkeerd criterium, minstens slechts voor een deel van de in artikel 9ter, §1, eerste lid voorzien criteria.

Door toch artikel 9ter, §3, 5° toe te passen, schond de gemachtigde van de Staatssecretaris deze bepaling, al dan niet in samenlezing met artikel 9ter, §1, eerste lid.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, nu zij niet berust op een in rechte aanvaardbaar motief.

4. In de nota met opmerkingen werpt verwerende partij vooreerst op dat de door verzoeker geuite kritiek geen betrekking zou hebben op de motieven van de bestreden beslissing. Dit verweer snijdt uiteraard geen hout, nu in het inleidend verzoekschrift klaar en duidelijk is uiteengezet wat het probleem is met de motieven - correcter: het ene motief - van de bestreden beslissing.

Niet betwist is dat de gezondheidsproblemen van verzoeker reeds voordien, ter gelegenheid van een vorige aanvraag ex artikel 9ter, werden ingeroepen. Voor verwerende partij is daarmee de kous af, en kan artikel 9ter, §3,5° worden toegepast.

Nochtans kan genoemde wetsbepaling niet worden begrepen als een vrijgeleide in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris om reeds eerder ingeroepen elementen, die nooit op hun merites werden beoordeeld, zonder meer naar de prullenbak te verwijzen.

De redenen waarom elementen, ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag ex artikel 9bis, niet op hun merites worden beoordeeld, zijn legio: negatieve adrescontrole, onontvankelijkheid wegens het niet voorleggen van identiteitsbewijs, medisch attest volgens standaardformulier niet gevoegd, medisch attest reeds te oud,...

In de door verwerende partij gehuldigde visie zouden dan in elk van die hypothesen de medische problemen het odium van "reeds ingeroepen" op zich laden, waarna zonder verder onderzoek tót de onontvankelijkheid van een nieuwe aanvraag kan worden besloten.

Zulk systeem is niet door de wetgever gewild. Tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 had de Raad van State opmerkingen gemaakt over de tekst van artikel 9bis, §2, 1° in het voorontwerp van wet¹. Deze bepaling werd vervolgens aangepast om de bedoeling van de wetgever beter weer te geven, n.l. dat ten aanzien van elementen die niet beoordeeld werden om redenen van bijvoorbeeld bevoegdheid, er geen toepassing zou kunnen gemaakt worden van de door artikel 9bis, §2 geboden bevoegdheid.

Dat enkel de tekst van artikel 9bis, §2, 1° werd aangepast, mag niet doen veronderstellen dat er in de andere gevallen van die paragraaf, of van artikel 9ter, §3, 5°, een blinde toepassing zou mogen gemaakt worden van de mogelijkheid tot afwijzen als onontvankelijk zonder inhoudelijk onderzoek: uit de memorie van toelichting blijkt dat het de bedoeling was om herhaalde aanvragen op een juridische verantwoorde manier te ontmoedigen.

Nu vaststaat dat de beoordeling van de eerder door verzoeker ingeroepen medische elementen slechts gedeeltelijk werden getoetst aan de in artikel 9ter, §1, eerste lid voorziene criteria, komt het juridisch verantwoord over om hiermee rekening te houden en om die medische elementen te toetsen aan het ganse door de wetgever ingestelde beschermingssysteem, en niet enkel aan de light-versie ervan zoals die volgt uit de interpretatie door verwerende partij van de rechtspraak van het EHRM.

5. In de nota met opmerkingen laat verwerende partij voorts gelden dat de nieuwe aanvraag ex artikel 9ter niet kan dienen als een vorm van beroep tegen een eerdere ontvankelijkheidsbeslissing over een dergelijke aanvraag. Verwerende partij wijst erop dat er tegen de beslissing van 29 januari 2013 geen beroep werd ingesteld, zodat die beslissing thans niet meer voor betwisting vatbaar zou zijn.

Verzoeker aanvaardt dat de beslissing over zijn eerste aanvraag ex artikel 9ter definitief is. Doch dat houdt niet in dat deze beslissing niet meer voor betwisting vatbaar zou zijn: uit artikel 159 van de Grondwet puurt verzoeker het recht om nopens die kwestieuze beslissing de exceptie van onwettigheid in te roepen, zodat zij niet kan dienen als basis voor de bestreden beslissing.

Voor de administratieve rechtbanken kan de exceptie van onwettigheid niet onbeperkt worden ingeroepen voor wat betreft de individuele bestuurshandelingen: wat die groep van administratieve beslissingen betreft, kan de toetsing door de administratieve rechtbank slechts voor zolang er rechtsonzekerheid bestaat over het definitief karakter ervan (de beroepstermijn loopt of er is effectief beroep tegen ingesteld).

Men dient daarbij wel voor ogen te houden - en verwerende partij doet dat niet in haar betoog - dat die beperking enkel geldt voor de individuele bestuurshandelingen die rechtsverlenend zijn. De andere, die geen rechten scheppen voor derden, kunnen onbeperkt ingetrokken worden door het bestuur die ze genomen heeft, én kunnen dus ook onbeperkt op hun wettigheid worden getoetst door de hoven en rechtbanken, met inbegrip van de Raad van State en de administratieve rechtbanken.

Als de individuele bestuurshandeling geen enkel recht in het leven heeft geroepen (declaratieve akte), kan de overheid te allen tijde die bestuurshandeling intrekken en in dat geval kan ook de Raad van State de onwettigheid ervan vaststellen, bijvoorbeeld naar aanleiding van een beroep dat gericht is tegen een ontslag dat ter uitvoering van die bestuurshandeling is gegeven, zelfs indien deze hem niet is voorgelegd binnen de wettelijke beroepstermijn (RvS 25 juni 1986, nr. 26.724, Terasse [...]). (J. THEUNIS, De exceptie van onwettigheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure 2011, p.582)

Worden, benevens de louter rechtserkende handelingen, over het algemeen geacht geen rechten te verlenen, de zogeheten "negatieve" of weigeringsbeslissingen, de handelingen onder opschortende of ontbindende voorwaarde, de tuchtsancties, en handelingen die zonder rechtsgevolgen zijn, zoals maatregelen van intern-bestuurlijke aard of voorbereidende handelingen (M. VAN DAMME en F. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, Die Keure, 1994, p.50 e.v., n rs. 74 e.v. [...]).

(M. VAN DAMME, "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, in I. OPDEBEEK & M. VAN DAMME, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure 2006, p.343)

Verzoeker is dus perfect gerechtigd om, zoals in het inleidend verzoekschrift door hem gedaan, op te werpen dat de weigeringsbeslissing van 29 januari 2013 geen wettelijke beoordeling van de door verzoeker ingeroepen medische elementen inhield, dat daardoor deze beslissing buiten toepassing moet worden gelaten en derhalve niet de basis kan uitmaken van de bestreden beslissing. De kritiek van verwerende partij hierop gaat uit van een verkeerde rechtsopvatting.

De schending van artikel 9ter, §3, 5°, al dan niet in samenlezing met artikel 9ter, §1, eerste lid, en van het motiveringsbeginsel staat vast.

6. In het door verzoeker ingediende verzoekschrift ex artikel 9ter werd de aandacht van de gemachtigde van de Staatssecretaris er zeer duidelijk op gevestigd dat de eerdere beoordeling van de door verzoeker ingeroepen medische elementen niet correct was gebeurd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft aan dit argument van verzoeker blijkbaar geen enkele aandacht besteed. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dit immers niet.

De vraag stelt zich of de gemachtigde van de Staatssecretaris dit onderdeel van het verzoekschrift wel gelezen heeft, en of het door verzoeker ontwikkelde argument bij het beslissingsproces werd betrokken.

Het absolute stilzwijgen hierover in de motivering van de bestreden beslissing doet ten stelligste vermoeden van niet.

Een zorgvuldige overheid is nochtans gehouden om rekening te houden met alle haar voorgelegde elementen.

Dat het hoogste administratieve rechtscollege van het land een bepaalde praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken onwettig had bevonden, zoals aangegeven in het verzoekschrift dd. 13 september 2013, hetgeen een directe impact had op het beslissingsproces, was een element dat met zekerheid bij het beslissingsproces diende te worden betrokken.

Teneinde het wettigheidstoezicht door uw Raad op dit punt mogelijk te maken, was er nood aan een uitdrukkelijke weerlegging van het door verzoeker ingeroepen argument, in de motivering van de bestreden beslissing zelf dan wel in het administratief dossier. Bij gebreke aan dergelijke uitdrukkelijke weerlegging, kan niet worden nagegaan of het meergenoemde argument van verzoeker in ogenschouw werd genomen, hetgeen ipso facto moet leiden tot de vaststelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is een aanleiding moet geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

7. Zoals al hoger aangegeven, heeft verzoeker de problematiek van het gebrekkig onderzoek van zijn eerste aanvraag om medisch verblijf uitdrukkelijk vermeld in zijn verzoekschrift ex artikel 9ter.

Een dergelijk duidelijk argument verscherpt de motiveringsverplichting in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris:

Uit de beslissing moet wel blijken dat de argumentatie van de betrokkene daadwerkelijk onderzocht en in de besluitvorming betrokken is. Het is noodzakelijk, doch voldoende, dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen. Er moet alleszins een antwoord volgen op cruciale argumenten of die grieven die, mochten ze terecht blijken, tot een andersluidend eindoordeel zouden kunnen leiden. (I. OPDEBEEK & A COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Die Keure, Brugge 2013, nr. 52, p. 161)

Samenvattend kan men stellen dat het in beginsel volstaat wanneer de beslissing op zich afdoende gemotiveerd is. Het bestuur hoeft niet in extenso te antwoorden op alle door de bestuurde ingeroepen argumenten. Wel moet impliciet of expliciet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en moet hieruit minstens impliciet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard. De omvang van de motiveringsplicht zal uiteraard afhangen van de inhoud, het belang, de pertinentie en de gedetailleerdheid van de aangevoerde bezwaren. Als de betwisting over een precies punt gaat en de betrokkene hierover bepaalde argumenten laat gelden, lijkt de Raad van State te eisen dat de motivering maar afdoende is indien de beslissing op dit punt ingaat.

(I. OPDEBEEK & A COOLSAET, ibid., nr. 53, p.162)

Het blijkt helemaal niet dat er met de argumentatie van verzoeker op enigerlei wijze rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Er wordt in de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele manier ingegaan op het argument van verzoeker dat het eerdere onderzoek naar zijn medische problematiek gebrekkig was en dus niet kon dienen als basis voor de toepassing van artikel 9ter, §3,5°.

De beschouwingen van verwerende partij in de nota met opmerkingen kunnen aan deze vaststelling niet verhelpen, nu zij geen steun vinden in het administratief dossier en volledig postfactum worden ontwikkeld.

De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet draagkrachtig. Het motiveringsbeginsel is geschonden.

[...]

4.2.1. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Kernbetoog van verzoeker bestaat erin dat hij van mening is dat verweerder in de in casu eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar de onontvankelijkheidsbeslissing van 29 januari 2013, geen toepassing kon maken van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Hij geeft hierbij aan dat de beslissing van 29 januari 2013 onwettig is, en bijgevolg buiten toepassing moet worden gelaten, nu de aanvraag die leidde tot deze beslissing werd beoordeeld op grond van een te beperkte interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker erkent geen beroep bij de Raad te hebben ingesteld ten aanzien van de beslissing van 29 januari 2013, doch meent dat dit niet impliceert dat laatstgenoemde beslissing niet langer voor betwisting vatbaar is. Hij beroept zich – in uitdrukkelijke bewoordingen evenwel slechts voor het eerst in de synthesememorie – op de exceptie van onwettigheid zoals vervat in artikel 159 van de Grondwet en stelt dat de onwettigheid van een individuele administratieve rechtshandeling die niet rechtsverlenend is kan worden vastgesteld zelfs nadat de wettelijke beroepstermijn is verstreken.

Verzoeker baseert zijn uiteenzetting op de premisse dat de eerste bestreden beslissing, en de hierin gemaakte toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, steunt op de eerdere beslissing waarbij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt evenwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart *“wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”*. Deze bewoordingen zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezige administratieve rechtshandelingen zoals de beslissing van 29 januari 2013.

De Raad stelt vast dat het determinerend motief van de eerste bestreden beslissing de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat hierbij tevens wordt gewezen op het feit dat inzake de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 29 januari 2013 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het determinerende motief de vaststelling betreft dat geen nieuwe elementen zijn voorgelegd aan het bestuur en niet het gegeven dat de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf negatief werd afgesloten.

Verzoeker betwist niet dat de ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij erkent dit gegeven zelfs uitdrukkelijk in zijn synthesememorie.

De vaststelling dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde bepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet tot gevolg en volstaat als grondslag van de eerste bestreden beslissing. De thans aangevochten eerste bestreden beslissing doet verder geen uitspraak over de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek op de beslissing genomen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de door hem opgeworpen exceptie van onwettigheid met betrekking tot deze beslissing, vermag – zelfs indien deze zou worden aangenomen – geen afbreuk te doen aan het determinerende motief van de thans bestreden beslissing en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Verzoeker geeft nog aan dat artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren terwijl de ingeroepen elementen, die reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, nooit op hun merites zijn beoordeeld. Hij verwijst hierbij naar situaties waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werden verklaard op basis van een negatieve woonstcontrole, wegens het niet voorliggen van een identiteitsbewijs, wegens het niet voorliggen van een standaard medisch getuigschrift of wegens het voorliggen van een te oud standaard medisch getuigschrift en naar de parlementaire voorbereiding waaruit volgt dat de wetgever op een juridisch verantwoorde manier wenste om te gaan met het ontmoedigen van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf. Verzoeker gaat er aldus evenwel aan voorbij dat in zijn dossier de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet op een van voormelde gronden die los staan van een inhoudelijke beoordeling van de ingeroepen elementen onontvankelijk werd verklaard. De voorgaande aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen op basis van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en op grond van een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte in de zin van § 1, eerste lid van voormelde wetsbepaling. Deze beslissing is definitief geworden. Verzoeker erkent deze niet te hebben aangevochten binnen de beroepstermijn. In casu doet zich aldus geenszins de situatie voor waarin de eerdere aanvraag op een niet-inhoudelijke grond werd afgewezen, zonder enige beoordeling van de voorgelegde medische stukken, doch vraagt verzoeker in wezen een hernieuwde beoordeling door het bestuur van dezelfde aanvraag. Deze situatie wordt geenszins bedoeld in de aangehaalde parlementaire voorbereiding.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State de exceptie van onwettigheid van artikel 159 van de Grondwet enkel kan worden toegepast op reglementaire besluiten en in beginsel niet kan worden ingeroepen ten aanzien van niet rechtstreeks in het geding zijnde individuele administratieve rechtshandelingen die definitief zijn (W. WEYMEERSCH, "Artikel 159 van de Grondwet in de rechtspraak van de Raad van State", in I. COOREMAN (ed.), *De wettigheidstoets van artikel 159 van de Grondwet*, Brugge, die Keure, 2010, p. 352-359; RvS 14 mei 2008, nr. 182.903; RvS 17 april 2008, nr. 182.121; RvS 16 augustus 2007, nr. 173.992; RvS 13 december 2004, nr. 138.410; RvS 23 februari 2000, nr. 85.557: "*Considérant que l'illégalité d'un acte administratif individuel faisant grief ne peut, lorsqu'est expiré le délai de recours, être invoquée sur la base de l'article 159 de la Constitution, à l'occasion d'un recours en annulation dirigé contre un acte qui a été pris en application ou en conséquence de la première décision*").

Door aan te geven dat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft verweerder verder, minstens impliciet, aangegeven op welke grond hij verzoekers betoog in de aanvraag dat erop neerkomt dat geen toepassing kon worden gemaakt van voormelde wetsbepaling omdat de eerste weigeringsbeslissing onwettig zou zijn, niet heeft weerhouden. Verweerder gaf aldus immers op duidelijke wijze aan van oordeel te zijn dat de door hem gemaakte vaststelling dat dezelfde elementen voorliggen volstond als grondslag van de eerste bestreden beslissing. Hij wees er zo ook uitdrukkelijk op dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren gelet op artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat enige verdere motivering zich opdroeg of dat aldus de eerste bestreden beslissing zou zijn aangetast door een onzorgvuldigheid die leidt tot de nietigverklaring van deze beslissing. In ieder geval, nu niet blijkt dat – gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet – het al dan niet regelmatig zijn van de beslissing genomen inzake de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf afbreuk vermag te doen aan het determinerend motief van de in casu bestreden beslissing, blijkt op dit punt ook niet welk belang verzoeker heeft bij dit betoog.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting kan geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS